

Cosovo versus România.

Eseu conjunctural

Cu un rar și singular acord între Președinție, puterea Legislativă și Guvern, România **nu recunoaște noul stat Kosovo** care sa auto-declarat de curând independent și suveran.

Nu sunt îndreptățit să critic. Dar îndrăznesc să deschid manualul de istorie¹.

În 1866 prințul german Carol de Hohenzollern-Sigmaringen a fost proclamat Domn spre a asigura sprijinul german pentru obținerea independenței. În 1877 Carol a condus forțele armate române într-un *război de independență* plin de succes, ulterior fiind încoronat *Rege al României* în 1881.

Și acum amănunte:

Sub conducerea fermă a Domnitorului Carol brava armată română a cucerit reduta Grivița apoi Plevna, un important punct strategic în apărarea otomană. Puțin după aceste victorii turcii au capitulat.

Ca urmare a fost încheiat *Tratatul ruso-turc de la San Stefano*, lângă Constantinopol, la 19 februarie 1878, la care România nu a fost parte.

România, Serbia și Muntenegru au fost recunoscute ca **state independente**, iar Bulgaria a devenit autonomă. Pentru o parte a despăgubirilor de război pe care trebuia să le plătească, Imperiul Otoman ceda Rusiei Dobrogea, pe care aceasta din urmă își rezerva dreptul de a o schimba cu partea Basarabiei, pierdută pe nedrept, în opinia Curții de la Sankt-Petersburg, la 1856.

Tratatul de la San Stefano, prin modul în care fusese încheiat și prin prevederile sale, leza interesele Marilor Puteri europene, creând un dezechilibru strategic în regiune în beneficiul Imperiului Țarist, îndeosebi prin apariția unui așa-numit Principat autonom al Bulgariei, în realitate un cap de pod al tradiționalelor interese rusești în zona Strâmtorilor, căruia i se atribuisese cea mai mare parte a fostelor provincii otomane din Peninsula Balcanică. Astfel s-a impus reluarea negocierilor de pace în numele păstrării echilibrului de forțe paneuropean.

Ca urmare, în iulie 1878 avea loc *Congresul de Pace de la Berlin*. România (și Serbia) nu erau admise să participe decât cu rol consultativ pe motiv că independența acestora nu fusese încă recunoscută "*de jure*". Primul-ministru român, Ion C. Brătianu și ministrul de externe, Mihail Kogălniceanu au reprezentat România la Berlin și au susținut poziția țării conform "*dreptului cel vechi*" și jertfelor făcute în război. Expunerea delegaților români nu a fost luată însă în considerație.

Prin Tratat s-a recunoscut independența României în a cărei componență intrau Delta Dunării, Insula Șerpilor și Dobrogea până la linia de la est de Silistra - sud de Mangalia, posesiune politică românească pe vremea lui Mircea cel Bătrân.

În consecință România nu mai era suzerană Turciei, dar **nimeni nu a recunoscut-o ca stat suveran**. Printr-un **act de cancelarie** ministrul de externe Mihail Kogălniceanu, profitând de divergențele dintre așa numitele „puteri garante” a **comunicat crearea României**

¹ Extrase din Enciclopedia Wikipedia, comentate.

ca stat independent și suveran sub conducerea domnitorului Carol de Hohenzollern și nu a fost contrazis de nimeni.

Un precedent pentru Cosovo? **NUUUUUUUUUUUUUU!** Parcă aud corul politicianilor români.

Să deschidem o altă filă de istorie:

Dacia era în antichitate țara locuită de geto-daci, care erau împărțiți într-un număr mai mare de triburi și ocupau un teritoriu cuprins între: râul Tisa (vest), râul Nistru și Marea Neagră (est), Dunăre (sud) și Carpații Păduroși (nord). În anumite părți chiar depășeau aceste hotare: spre est peste Nistru, "înaintând până spre Bug", iar spre vest, "ajunseră până la Dunărea panonică".

Din 85 până în 89, dacii au dus două războaie împotriva romanilor sub conducerea lui Duras sau Diurpaneus și apoi Decebal. După două răsturnări de situații, romanii, sub conducerea lui Tettius Iullianus aveau un mic avantaj, dar vor fi nevoiți să facă pace din cauza înfrângerii lui Domitian de către Marcomani. Între timp, Decebal și-a refăcut armata, iar Domitian este forțat să accepte plata unui tribut anual dacilor.

Traian inițiază o amplă campanie împotriva Dacilor după ce devine Imperator, o campanie cunoscută ca Războaiele Dacice, războaie ce vor necesita utilizarea unei treimi din efectivul întregii armate a Imperiului Roman. Rezultatul primei campanii (101-102) a fost atacul capitalei dace, Sarmizegetusa și ocuparea unei părți din țară. Cel de-al doilea război dacic (105-106) s-a terminat cu înfrângerea lui Decebal și sinuciderea acestuia, regatul său fiind cucerit și transformat în provincia romană Dacia. În anul 106 se formează provincia Dacia propriu-zisă, cuprinzând vestul Olteniei, Banatul și cea mai mare parte a Transilvaniei. Aceasta este organizată ca provincie imperială, lucru explicabil prin faptul că se afla chiar la granița Imperiului.

Începând cu 234, o serie de evenimente slăbesc puterea Romei. Legiunile din Pannonia își proclamă propriul împărat, din 236 Maximinus Thrax (primul Împărat Roman de origine barbară) se află în războaie continue cu Dacii Liberi și Sarmatații, în cele din urmă fiind asasinat de propriile trupe, între 238 - 251 Goții și Carpții întreprind o campanie de raiduri devastatoare asupra provinciilor romane Dacia și Moesia (Oltenia, Muntenia și Moldova în Nordul Dunării), asediind orașe situate adânc în Balcani și destabilizând Imperiul Roman - Decius e primul împărat roman care moare pe câmpul de luptă. În timpul lui Gallienus romanii pierd controlul în Dacia în fața Goților și a Carpilor, cu excepția unor fortificații între râul Timiș și Dunăre. După retragerea romană, teritoriile fostei provincii Dacia au făcut parte din regatul Vizigoților. În secolul IV, aceștia au fost alungați spre vestul Europei de invaziile hunilor europeni.

Populația română (amestecul elementului Dac cu cel Roman) stabilită, de regulă, pe văile apelor montane (așa numitele țări) a suportat cu stoicism năvălirile hoardelor nomade. Dintre acestea slavii, un popor pașnic a lăsat adânci urme înainte de a se stabili sub numele de Bulgari în sudul Dunării și sub numele de Sârbi până în regiunea Cosovo din actuala Serbie.

Hunii lui Atila, care au creat Ungaria au lăsat parte din hoarde pe teritoriul Transilvaniei care a devenit astfel parte din Ungaria pe la începutul mileniului 2. Ungurii lui Atila au conviețuit pașnic cu localnicii români majoritari care și-au păstrat limba, religia și obiceiurile cu toată asuprirea suferită.

După primul război mondial, în 1919 ungurii au acceptat de nevoie un referendum al populației din Transilvania. Prin marea adunare de la Alba Iulia populația Transilvaniei sa exprimat pentru alipirea la Regatul României, cu toate că Ungaria a condus peste 1000 ani această regiune și o consideră perla Ungariei.

Cu totul similar, populația albaneză majoritară din Cosovo își obține independența și suveranitatea printr-un referendum.

Nu văd cum, după cele 2 precedente din istoria română, politicienii să nu accepte recunoașterea noului stat. Este un act de cruzime care calcă în picioare toată istoria țării.